

at vedtage, en Bestemmelse, som forandrer den i Folkethinget overensstemmende med mit oprindelige Forslag vedtagne Bestemmelse. De Herrer ville ikke have glemt i alt Fald har den ærede Ordfører da i Dag mindet derom, at det stod i det oprindelige Lovforslag, at Paataalen for Overtrædelse af den nuværende § 8 skulde være offentlig. Ved Sagens 2den Behandling her blev det stemt ud, men jeg fandt mig forpligtet til at stille det op igjen til 3die Behandling og det blev vel ikke vedtaget, men der manglede ikkun 1 Stemme deri. Det er nu blevet sat ind i det andet Thing uden den ringeste Foranledning fra min Side, og sat ind endog med temmelig stor Stemmeskerhed, og jeg kan derfor nu endnu mindre end før fravige min Overbevisning om, at de praktiske Hensyn paa dette Punkt ere saa stærke, at de bibr. overvinde de theoretiske. Naar man gjentagne Gange her har paaberaabt sig Sagtlovgivningen og fremhævet, at den dobbelte Forseelse sefter samme kun er privat Paataale undergivet, saa maaske de Herrer ikke glemme, at da Forslaget til Sagtloven var under Behandling, var der ogsaa stærk Stemning for, at den paagældende Forseelse skulde været offentlig Paataale undergivet, og at Grunden til, at man blev staaende ved privat Paataale, kun var den, at man ønskede at tilføre sig Hjælpen af Befindet gjennem Sagtlovtjenten. Det er Grunden til, at man dem Gang forlod den offentlige Paataale og blev staaende ved den private. Naar det fremdeles er blevet sagt, at det vil være løst, at der skal finde offentlig Paataale Sted blot fordi den Mand, der træder en anden Mand's Mark, eller et Barn gaar ind derpaa, saa tilgive man mig, at jeg siger, at dette forekommer mig at være en Overdrivelse, som ligesaa vel kunde anvendes overfor adskillige andre Bestemmelser i den foreslaaede Lov. Dersom det ikke turde forudsættes at ville blive en Lov, som fra de vedkommende Parters Side vilde møde en vis forstandig Bedømmelse af hele Forholdet, saa vilde maaske andre af de Bestemmelser, som ere vedtagne i dette Lovforslag, maatte siges at være urimelige og navnlig ikke paa nogen Maade at kunne taale at sammenholdes med hvad der i andre nogenlunde lignende Forhold

er, anset for at være rigtigt. Man er, for at kunne skaffe sig Fred, nødsaget til at have temmelig strenge Bestemmelser, saa at man, naar man endelig tvinges til at skulle bruge dem, kan regne paa, at de ogsaa virkelig ville have nogen Virkning lige over for den, som misletterer En. Men der maaske den Forsudsætning igjennem enhver Mark- og Veifredlovgivning, at den ikke vil blive anvendt af Naboer, hvortil, at diskutere hverandre eller til, for Ubehøielighedens Skyld, at drage hverandre til Ansvar. Man er ogsaa paa dette Punkt — forekommer det mig — som saa ofte tilbøielig til, at føle en vis Medlidenshed med dem, som gjøre sig skyldige i en Forseelse, og til, at finde, at naar de en enkelt Gang blive rammede, saa rammer man dem haardt. Man glemmer, derud, at det er netop deri, at Rettsmidlet skal bestaa, at den, hvem Forurettelsen tilføies, har det i sin Magt, naar Omstændighederne ligge saaledes for, at den Vedkommende kan rammes, da ogsaa at ramme ham saaledes, at han kan føle det. Jeg maaske ogsaa for mit Vedkommende bestemt tilraade det høje Thing, at følge Udvalgets Flertal og herimod ikke de to ærede Medlemmer af samme, som have stillet Forslaget under Nr. 8.

Ogenbøll: Jeg vil kun gjøre en ganske kort Bemærkning, som den ærede Ordfører vel lige, saa godt kunde have gjort, som jeg, men som jeg ikke er vis paa, at han vil gjøre. Den ærede 4de Landsdtingsmand for Løbe Kredsen (Schæler) har vistnok et ganske besynderligt Exempel paa en Politimester eller i det Mindste et ganske besynderligt Begreb om en Politimester for Die ved sine Udtalelser. Men det er dog ikke for at forsvare Politimestrene, at jeg har begjært Ordet, men jeg har kun taget det, for at ikke en saadan Urimelighed skulde staa uimodsiget som den, der blev ytret for, at Personer for de Tilfælde, der ere nævnte i § 8 — hvor der sigtales om Bøder fra 24 St. til 2 Rd. — kunne blive puffedes i Gullet. Jeg kan forstille det ærede Medlem om, at det er aldeles urigtigt, det kan paa ingen Maade ske. Det er sandt, det kan dog ske paa en Maade, nemlig, naar den Vedkommende ikke betaler den idømte Bøde, idet den saa skal af-